

Пролог

За оборону Басгіату і захист його сфер ми заплатили високу ціну, зокрема життям пані генерала Сорренгейл. Нам варто переглянути стратегію: союз із Поромієлем, хай навіть тимчасовий, зараз цілком у наших державних інтересах.

З ВІДНАЙДЕНИХ ЛИСТІВ ГЕНЕРАЛА АВГУСТИНА МЕЛЬГРЕНА ДО ЙОГО ВЕЛИЧНОСТІ КОРОЛЯ ТАУРІ

І куди це його, на Малека, несе?! Спішу за ним тунелями під квадрантом, чимдуж намагаючись не відставати, але ж ніч — це крайня форма тіні, а Ксейден так легко зливається з темрявою. Якби не наш зв'язок через драконів, що веде мене кудись у його напрямку, й поодинокі відключення магічних вогнів, я б і вигадати собі не змогла, що він скрадається десь там попереду.

Мене огортає крижана плівка страху, а крок стає щораз менш упевненим. Сьогодні, коли ми чекали на новини про Соєра, якого було поранено у битві під Басгіатом, Ксейден не підводив очей, ховаючись за спинами Бодхі і Гарріка. Але що він робить тепер — для мене взагалі загадка. Раптом хтось помітить ці хоч і тьмяні, але червоні, наче полуниця, оболонки навколо його зіниць, його арештують і, найімовірніше, втрачуть. Якщо вірити тому, що я читала, забарвлення незабаром зникне. Однак поки цього не сталося, що може бути настільки важливого, заради чого варто так ризикувати?

Спадає на думку лише одне логічне пояснення, від якого у мене мороз по спині. І це аж ніяк не через кам'яну підлогу в коридорі, від холоду якої не рятують шкарпетки. Не було часу ані взувати чоботи, ані навіть накинути на себе броню — щойно дверний замок клацнув, замикаючись, я прокинулася зі свого й так неспокійного сну.

— І жоден з тих двох не відповість тобі, — каже Андарна, коли я настіж розчиняю двері на місток, а інші, із протилежного кінця,

грюкнувши зачиняються. Це був він? — Сгейл досі... лютує, а від Терна відгонить і гнівом, і смутком.

Зрозуміло, що з тих причин, про які я поки що не хочу думати. Зрозуміло, але дуже невчасно.

— Хочеш, щоб я запитала Кура чи Чрадха?.. — починає Андарна.

— Ні, їм чотирьом потрібно виспатися.

Не маю сумніву, що вже вранці ми опинимося на патрулюванні, вишукуючи недобитих венінів. Дедалі менш упевненим кроком я переходжу через місток над зимним проваллям і здригаюся від краєвиду за вікнами. Трохи раніше було достатньо тепло, щоб прогнозувати грозу, але тепер сніг летить густою завісою, накриваючи яр, який відділяє квадрант від головного корпусу Басгіату. У грудях все стискається, і нова навала сліз, здається, готова затопити мої й без того до болю спухлі очі.

— Почалося з годину тому, — тихо каже Андарна.

Уже кілька годин поспіль температура незмінно знижується... Не йди туди. Мій наступний подих уривається, я мушу сховати все, із чим не можу впоратися, у маленьку вогнетривку скриню десь глибоко на денці своєї свідомості.

Надто пізно рятувати маму, але хай буду проклята, якщо дозволю Ксейденові загинути.

— Ти можеш тужити, — нагадує мені Андарна, коли я відчиняю двері до Квадранта цілителів і опиняюся у переповненій залі.

Уздовж кам'яних стін лежать поранені у всіх барвах одностроїв, цілителі проносяться туди і назад крізь двері лазарету.

— Якщо я оплакуватиму кожну втрату, у мене більше ні на що не вистачить часу. — За останні вісімнадцять місяців я добре засвоїла цей урок.

Минаючи групу явно нетверезих курсантів піхоти, прямую через цей розгорнутий табір для поранених у пошуках проблизків темряви. Ця частина квадранта не зазнала пошкоджень, але тут досі смердить сіркою й попелом.

— Вічна пам'ять твоїй матері! За полум'я Басгіату — за пані генерала Сорренгейл! — вигукує один із третьокурсників.

Я йду далі не відповідаючи йому, у шлунку все скручується ще дужче.

Коли підходжу до рогу, за який завертаю, то помічаю, як на кліп ока стіну справа огортає клаптик темряви, що одразу пірнає між двох вартових далі до сходів. Це шлях до камер для допитів.

Дідько. Зазвичай мені подобається, коли я маю рацію, але в цьому випадку воліла б помилятися. Намагаюся подумки дотягнутися до Ксейдена, але натикаюся на непроникну стіну холодного оніксу.

Треба пройти крізь охорону. Що б на моєму місці робила Міра?

— Уже давно зарубала б твого лейтенанта, не маючи сумнівів щодо правильності свого вибору, — надходить відповідь від Андарни. — Твоя сестра з того типу вершників, які спершу діють, а потім вже ставлять запитання.

— Не допомагаєш.

Я майже не їла вечерю, але вона вже про себе нагадує. Та й Андарна має рацію. Міра вб'є Ксейдена, якщо дізнається, що він черпав із землі, незалежно від обставин, які до цього призвели. А от впевненість у собі стане в пригоді. Непогана ідея. Я збираю кожну дрібку нахабства, яку тільки можу з себе видобути або сфальшувати, розправляю плечі, піднімаю підборіддя й рушаю до охоронців, молячись про те, щоб здаватися більш упевненою, ніж почуваюся насправді.

— Мені треба поспілкуватися із в'язнем.

Двоє презираються, а тоді той, що зліва і вищий, прокашлюється і відповідає:

— У нас наказ від Мельгрена — нікого не пропускати на ці сходи.

— Ану скажи, — випинаю підборіддя і складаю руки так, ніби на мені зараз усі мої кинджали або ніби я хоча б узута, — от якби тип, безпосередньо відповідальний за загибель твоєї матері, сидів одним поверхом нижче, ти що робив би?

Той, що нижчий, зиркає вниз, відкриваючи поріз біля вуха.

— Наказ... — править своє вищий охоронець, глипаючи на кінчик моєї розпатлої через сон коси.

— Він під замком, — перериваю його. — Я тільки прошу вас відвернутися на кілька хвилин, а не дати мені ключ. — Вказую поглядом на ключ, що звисає із заплямованого кров'ю ремня. — Якби це була твоя мати, яка поклала життя, щоб вберегти всю захисну систему королівства, присягаюся: я б для тебе це зробила.

Високий блідне.

— Говерсоне, — підказує йому низький пошепки, — це та володарка блискавок.

— Десять хвилин, — мимрить Говерсон, впираючи руки в боки і киваючи на сходи. — П'ять для твоєї матері і ще п'ять — для тебе. Ми знаємо, хто врятував нас сьогодні.

Але насправді він не знає. Ніхто з них не розуміє, як саме пожертвував собою Ксейден, щоб убити того Мудреця... венінського генерала.

— Дякую.

На хитких ногах я сходжу сходами вниз, намагаючись не звертати уваги на різкий запах сирої землі, який додатково підкошує мою рівновагу.

— Не можу повірити, що він сюди спустився.